

пъстървитѣ спятъ денемъ. Азъ бръкна въ дупката, пипна нѣкоя отъ тѣхъ, извадя я, а дупката затуля съ кракъ... Пакъ бръкна, пакъ уловя друга и пакъ затуля.

Посолихме рибитѣ, нахвърляхме ги на жарьта. Докато се опекатъ тѣ, дѣдо Ангелъ ни посъветва да се окжпемъ.

— Нищо, че водата е студена, — каза ни той, — по-леко ще ви стане.

Азъ го послушахъ, съблѣкохъ се и скочихъ въ рѣката. Бѣла като млѣко пѣна ме залѣ. Трепнахъ отъ студъ и се изправихъ. Потопихъ се пакъ и пакъ се изправихъ. Повторихъ още нѣколко пѣти и изкочихъ, като тракахъ жби отъ студъ. Облѣкохъ се бързо, поскачахъ по полянката и седнахъ до огъня. Следъ нѣколко минути почувствувахъ приятна бодростъ. Изчезна изведнажъ умората отъ тридневния пѣтъ.

Пъстървата се опече. Подгрѣхме на огъня коравия хлѣбъ и бързо-бързо заглѣтахме. Пъстървата, наистина, е най-вкусната риба, но никога не ми се е услаждало ядене тѣй, както тая пъстърва изпечена направо на жарьта...

Следъ това полегнахме, да починемъ малко. Азъ бѣхъ тѣй приятно задрѣмалъ, че проклинахъ другаритѣ си, когато ме събудиха. А трѣбваше да се върви. Градътъ бѣше още далече, а слънцето климна задъ баиритѣ.

Подкарахме магарето. Закрачихме покрай рѣката весели, бодри, доволни. Рѣката бучеше, пѣнѣше се и ни припѣваше...

Чедо на Балкана

Три дни бжтахме пѣтъ, а умора не личеше. А азъ бѣхъ въ възторгъ. Кжпането, почивката и гората ме бѣха тѣй ободрили, тѣй освежили и преродили, че не ходѣхъ, а хвърчахъ... Викахъ, скачахъ, пѣехъ...

Дѣдо Ангелъ ме поглеждаше отъ време на време и се усмихваше. Това още повече ме радваше, защото рѣдко се показваше усмивка на неговото изпито лице. А азъ бѣхъ тѣй радостенъ, че искахъ всички да сж весели, засмѣни.

Вървѣхъ редомъ съ него и по едно време му рекохъ:

— Блазе ти, дѣдо Ангеле!... Завиждамъ ти на живота ти въ планината!... Ти си щастливецъ!

Той ме погледна, въздѣхна и рече: